

ESSO NORGE AS

FINANSDEPARTEMENTET

23. JUN. 2003

Saksnr. 0112600-31
Artavnr.

- Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep,
0030 Oslo

Att Fredrik Robsahm

Oslo 20 juni 2003

Vedrørende Høring om endring av forskrift 11. Desember 2001 nr. 1451 om særavgifter (særavgiftsforskriften) § 3-7-3 - avgiftsberegning av svovelinnhold i mineralolje

Merknader fra Esso Norge AS.

Vi viser til Finansdepartementets brev av 21 Februar 2003 med anmodning om selskapets merknader til Finansdepartementets forslag til endring i ovennevnte forskrift

Siden tidlig 2000 har det fra vår side vært ønskelig å få på plass en klar og entydig forskrift som ikke gir rom for tolkninger og dermed konkurransemessige vridninger

Den foreslåtte forskriftstekst reiser flere prinsipielle spørsmål og er etter vår mening fortsatt uklar på flere punkter

Som vi har understreket ved flere anledninger er vi av den oppfatning at en fysisk segregering av produktene gir den beste løsningen, dvs at det er en overensstemmelse med hva kundene fysisk får og hva som blir betalt av avgift

Gjeldende retningslinjer inntatt i kommentardelen av Toll og avgiftsdirektoratets rundskriv om Avgift på mineralolje - Rundskriv nr 11/2003 S - gir få eller ingen begrensninger med hensyn til hvordan selskapene kan innrette sin svovelavgiftsberegning Oljeselskapene har da også svært forskjellige oppfatninger med hensyn til hva som tillates ved praktiseringen av disse retningslinjene Dette medfører at selskapene kan spekulere med hensyn til hvilke produkter som leveres i de forskjellige områder - uavhengig av hva som faktureres kundene Dette gir konkurransemessige forskjeller som etter Esso Norges mening bør søkes unngått ved utformingen av de nye retningslinjene

Esso Norge har ventet på en avklaring før nåværende praksis blir endret Av konkurransemessige grunner vil vi i inneværende år endre praksis til å tillate blanding av produkter med ulikt svovelinnhold på samme tank, og samtidig avgiftsmessig behandle tankinnholdet som om det var adskilt

Ved utformingen av § 3-7-3 må teksten utformes slik at selskapene får en entydig og klar anvisning på følgende punkter

I bestemmelsens 1 ledd heter det at

" avgiften beregnes ut fra svovelinnholdet i hvert parti olje, og for hver produktkvalitet som tilføres selskapets *lagre* i kalendermånedene "

Videre heter det i forslaget § 3-7-3 (2) annet punkt hvor det heter det videre at

"Ved avskrivningen *kan* de tilgangsførte produktene som har lavest svovelinnhold avskrives først "

Forskriftens ordlyd er uklar. Menes det her selskapets *lagre på landsbasis* - eller snakker man her om det enkelte lager eller *den enkelte tank*? Tolkningsalternativene gir svært forskjellig resultat:

Førstnevnte tolkningsalternativ innebærer at selskapene kan innforsyne forskjellige kvaliteter til hvilket som helst lageranlegg ut i fra hva som er optimale løsninger, logistikk- og transportmessig. Ved salg til sluttbruker leveres det produkt som måtte være tilgjengelig på det aktuelle tankanlegg. Ved faktureringen derimot gir ovennevnte bestemmelse i (2) ledd 2 pkt, oljeselskapene full valgadgang med hensyn til hvilke tilgangsførte volumer som skal "avskrives" først. Vi antar dette innebærer at selskapene ved fakturering til kunde kan velge, hvilket produkt som skal faktureres ut først av selskapets lagerbeholdninger. Selskapet vil da om mulig fakturere det produkt som måtte komme gunstigst ut i forhold til om produktet skal brukes til avgiftspliktig eller avgiftsfritt formål. Typisk vil samtlige leveranser til skip med utenriks destinasjon bli fakturert som avgiftsfri leveranse av høysvovelprodukt - selv om den fysiske varen som er levert er et lavsvovelprodukt. Dersom oljeselskapet da sørger for å fakturere tilsvarende volum av lavsvovelprodukt (uten svovelavgift) til en avgiftspliktig mottaker av høysvovelprodukt et annet sted i landet - så balanserer beholdningene av produkter tilført lager med solgte produkter.

En slik løsning har uheldige konsekvenser:

Svovelavgiftens mister sin miljømessige påvirkningskraft ved at høysvovelprodukter ved denne fortolkningen like gjerne kan leveres til for bruk i byer og tettsteder - mens lavsvovelprodukter leveres til bruk til havs.

Videre vil denne løsningen medføre at selskapene fakturerer avgiftsfritatte brukere for høysvovelprodukter - mens avgiftspliktige brukere faktureres for lavsvovelprodukter uavhengig av hvilket produkt de faktisk har mottatt. (Pris på lavsvovelproduktet vil pga høyere innkjøps-/produksjonskost normalt ligge ca 7 øre høyere pr liter enn et høysvovelprodukt. Prisen på et lavsvovelprodukt vil mao tilsvare pris med tillegg av svovelavgift for et produkt med svovelinnhold mellom 0,05 og 0,25 %)

Dersom kunden mottar høysvovelprodukt - men faktureres som om det var ett lavsvovelprodukt (samme totalpris) han har mottatt, så vil dette i neste omgang innebære komplikasjoner i forhold til kunder som kan søke om refusjon av betalt svovelavgift direkte fra Staten (refusjon lavere svovelutslipp, refusjon verneverdig fartøy, museum)

I sin ytterste konsekvens kunne en slik fortolkning medføre at kundene aldri belastes med svovelavgift til tross for at store mengder svovel slipper ut i atmosfæren og til tross for at høysvovelprodukter i stor grad vil bli anvendt i tettbygde strøk/pressområder. En slik fortolkning vil således ikke bare være miljømessig uheldig - men vil også være provenyemessig ugunstig for Staten.

Når det gjelder forslaget til ny § 3-7-3 - (4) ledd - så er det svært uklart for oss hva Departementet her har ment.

Bestemmelsen har tydeligvis til hensikt å regulere hvordan oljeselskapene skal håndtere sine lagerbeholdninger av produkter på såkalte blandingstanker. I følge forskriftens ordlyd så kan såvidt vi forstår kun en forholdsmessig andel av lavsvovelprodukter tilført slik blandingstank i perioden kunne anses solgt til avgiftspliktige formål. Dersom andelen avgiftspliktig salg i en måned utgjør 60 % av totalen - så vil kun 60 % av den lavsvovelolje som i perioden er tilført tanken aksepteres fakturert som avgiftspliktig salg. Resterende andel av avgiftspliktig salg må da såvidt vi forstår dekkes opp ved at kunden faktureres for høysvovelprodukter. En nødvendig konsekvens vil da være at den delen av lavsvovelproduktene som ikke tillates fakturert mot de avgiftspliktige salg - måtte faktureres mot de avgiftsfrie leveransene. Til tross for at kunden da kjøper varen for avgiftsfri bruk vil kunden ikke få redusert totalprisen med avgiftene dersom disse lavsvovelproduktene ligger under grensen for Svovelavgift (ref ovenfor om høyere listepriis på lavsvovelprodukter).

Bestemmelsen er ikke bare uklar - men får også uheldige konsekvenser. Videre er ordlyden i 4. ledd er etter vår mening direkte i strid med den valgfriheten som oljeselskapene innrømmes ihht ordlyden i 2. ledd annet punktum hvor det heter at "tilgangsførte produkter med lavest svovelinnhold kan avskrives først".

Esso Norges forslag

Esso Norge er av den oppfatning at en løsning der svovelavgiften beregnes ut i fra svovelinnholdet i hvert parti olje og for hver produktkvalitet som tilføres *den enkelte tank* innenfor hver avgiftsgruppe (avgiftstrinn) - i kalendermåneden, er å foretrekke. Dersom produkter med svært forskjellig svovelinnhold blandes inn på en og samme tank (produkter som hører hjemme på forskjellige svoveltrinn) - så bør dette håndteres ved at man da beregner gjennomsnittlig svovelinnhold i det nye blandede produkt - og videreselger dette i forhold til det svoveltrinn som det blandede produktet ligger på.

Slik løsning forhindrer de miljømessig uheldige og provenymessig ugunstige utslagene som er beskrevet ovenfor. Denne fortolkningen innebærer imidlertid ikke nødvendigvis nye investeringer fra selskapenes side.

Selskapene har pr 1 dag en eller flere tanker på sine lageranlegg - og Esso's fortolkning innebærer kun at selskapene ikke nødvendigvis vil ha alle kvaliteter tilgjengelig på hvert enkelt lager. De selskaper som likevel skulle ønske å ha alle kvaliteter tilgjengelige på ett eller flere av sine lagre - vil eventuelt måtte bygge flere lagertanker på det enkelte anlegg. Til dette vil vi dog bemerke at de fleste av selskapene som opererer i dette markedet i dag allerede har foretatt denne vurderingen - og har i den grad de har ønsket å ha flere kvaliteter på hvert lager - allerede foretatt de nødvendige investeringer. De selskaper som pr 1 dag blander forskjellige produktgrupper på tank kan således sies å få et stort konkurransemessig fortrinn dersom departementet hensyntar disse selskapenes innsigelser om at krav om segregering vil innebære betydelige investeringer.

Vi vil i denne forbindelse understreke at det er svært viktig at den fortolkning som til sist forskriftsfestes - ikke bare vurderer den faktiske effekten av de forskjellige tolkningsalternativer - men også sikrer konkurransemessig nøytralitet.

Med hilsen
ESSO NORGE AS

Karin Tømmerås Vik